

for man ikke kan udvide det til 8, det er mig en Gaade, thi jeg synes, at ingen af Parterne kan tabe noget som helst derved, men at man kan vinde derved, synes mig saa selvindlysende, at jeg slet ikke begriber, hvorfor man har sat disse 3 Døgn ind.

Krabbe: De Betragtninger, den højtærede Justitsminister sluttede med, kan jeg ikke erkende for rigtige. Naar den højtærede Minister sagde, at der er fuldstændig Parallel mellem den Betaling, som her skal gives af Parterne for Voldgiften, og den Betaling, der ved ordinær Ret skal gives af Parterne i Form af Retsafgifter, maa jeg mene, at der slet ikke er Parallel. Man maa huske paa, at Dommeren i den ordinære Sag lønnes af Staten. Ganske vist har der været en Tid, hvor han lønnes ved Sportler, men den er jo længst forbi, og nu lønnes han af Staten, medens derimod her Betalingen af Voldgiftsdommen udredes af Parterne. Det er en væsentlig Forskel. Og Virkningen af den Bestemmelse, der er indført i § 5, mener jeg vedblivende vil være meget skadelig. Ved den ordinære Ret ere disse Afgifter desuden en Bagatel i Smaasager, men det ere de ikke ved Voldgiften. De Sager, der kunne komme ind for Voldgiften, kunne være store, men de kunne ogsaa være ganske smaa, og i de fleste Tilfælde ville de være smaa. I en Smaasag er Retsafgiften for Sagens Indbringelse for Retten 79 Øre, for dens Optagelse og Paa-kendelse 1 Kr. 20 Øre, altsaa tilsammen 1 Kr. 99 Øre. Om saa Loven har den Bestemmelse, at Sagen ikke kan komme for, hvis Dommeren kræver Afgiften forudbetalt — hvilket han aldrig gør —, uden at denne Betaling erlægges, saa er den Ulykke ikke saa stor, thi 1 Kr. 99 Øre kan let tilvejebringes. Men her er det noget andet. Selv i en lille Sag er der Tale om mellem 10 og 20 Kr., og det kan og vil for mangen en Smaakaarsmand være en Sag af Betydning, og naar det kræves af ham — og det vil naturligvis være overfor dem, der intet have, at det kræves —, at han skal give et Forskud derpaa eller Sikkerhed derfor, kan det være, at han derved afskæres fra at faa Sagen frem, og dette vilde være en afgjort Uret. Jeg tror, at denne Bestemmelse er ikke ret over tænkt i Landstinget, og jeg tror, at Landstinget ikke vil have noget imod, at den rettes.

Medens jeg altsaa tillader mig at hævde dette overfor den højtærede Justits-

ministers sidste Betragtninger, skal jeg med Hensyn til det foregaaende, nemlig Formandens Stilling til Voldgiftens Virksomhed efter den ny og efter den gamle Form af Lovforslaget og med Hensyn til de skriftlige Fremstillinger indskrænke mig til at henholde mig til, hvad jeg tidligere har sagt, og som, jeg tror, er det rette.

Lange: Naar den højtærede Justitsminister udtalte, at det skal ikke forstaaes, som jeg mente, men at de 3 Døgn først begynde at løbe fra den Dag, Parten har faaet sin Meddelelse, ere mine Betænkkeligheder borte, thi saa finder jeg, at Tiden er tilstrækkelig, specielt da jeg maa erkende, at det er en stor Forbedring af Lovforslaget, at man har lagt Afgørelsen der, hvor Sælgeren bor, i Stedet for som vi vedtog i Fjor dér, hvor Køberen bor.

I Anledning af Udtalelserne af det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) vil jeg sige, at jeg ved ganske vist ikke, naar Rigsdagen skal sendes hjem, og det ved ingen af os, men jeg tror alligevel, det vilde være risikabelt nu at ville begynde at røre ved dette Lovforslag i et Udvalg for at sende det tilbage til Landstinget. Allerede i Fjor var der Ønske om dette Lovforslag rundt omkring paa Landet, og man skulde derfor ikke risikere, at Forslaget kom til at vente til næste Aar. Det er et Lovforslag, som har sine bestemte Aar at leve i, indtil det skal revideres, og skulde der være Enkeltheder deri, som vise sig ikke at være saa heldige, som ønskeligt var, er det jo ikke umuligt efter Fristens Udløb at faa en Ændring ind i Loven, og derfor mener jeg fremdeles, at vi ikke skulle risikere, at Lovforslaget ikke blev til Lov i Aar.

Justitsministeren (Alberti): Jeg ønsker blot at bemærke til det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), at jeg ikke har sagt, at Dommerne nu blive lønnede af Parterne, derved at Parterne betalte Gebyrerne for Retssager. Jeg fremhævede netop udtrykkeligt, at denne gamle Ordning var bleven afskaffet ifølge Loven af 1861, men jeg sagde, og det fastholder jeg fremdeles, at de Gebyrer, som ere fastsatte i almindelige Retssager, ere ved deres Fastsættelse bestemte til at være Dommerens Vederlag for Rettens Sættelse og for Rettens Pleje. Nu sagde det ærede Medlem, at der er saa stor Forskel paa disse Gebyrer, men jeg skulde dog tro, at den